NICOLA SANDERS

NE HAGYD, HOGY MARADJON!

PULSE
VÁLOGATÁS

**VALAKI A HÁZADBAN A HALÁLODAT AKARJA,
DE SENKI SEM HISZ NEKED...**

Joanne tudja, mennyire szerencsés. Richard egy odaadó férj, Evie pedig a leggyönyörűbb kislány, ráadásul egy csodás házban élnek... Az élet nem is lehetne jobb.

Egészen addig, amíg Richard húszéves lánya, Chloe fel nem bukkan. Chloe már két éve nem beszélt az apjával, éppen azóta, hogy az feleségül vette Joanne-t. De a fiatal lány békét akar kötni, pár hétre be is költözik, hogy segítsen Joanne-nak az újszülöttel.

Minden tökéletesnek tűnik, de egyszer csak olyan dolgok történnek, amelyek miatt Joanne úgy érzi, hogy megőrül, és lassan felmerül benne a kérdés: Chloe valóban segíteni jött? Vagy szörnyű hibát követett el, mikor megengedte, hogy a lány hozzájuk költözzön.

**ÉS TALÁN MÁR KÉSŐ MEGKÉRNI,
HOGY TÁVOZZON AZ ÉLETÜKBŐL.**

PULSE
VÁLOGATÁS

NICOLA SANDERS

lélektani thrillereket ír. A családjával Ausztráliában lakik egy erdő szélén, ahol rendszeresen üldözik a szarkák.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.nicolasandersauthor.com
www.facebook.com/PulseValogatas
www.facebook.com/DreamKonyvek

PULSE
VÁLOGATÁS

„Ez egy valóban izgalmas olvasmány! Nicola Sanders egy igazán érdekes történetet szőtt, és a befejezés után is az olvasóban marad a kérdés, hogy ki az igazi gonosz. Egy hátborzongató thriller, amely mindvégig feszültségben tartja az olvasót. Ki mond igazat és ki hazudik? Lenyűgöző volt!"

BARNES & NOBLE

„Az utolsó sorig sem tudtam kitalálni, hogy ki kicsoda! Letehetetlen!"

NETGALLEY

„Ritkán tudok ébren maradni ilyen sokáig egy könyv kedvéért. Ám ezt egyszerűen képtelen voltam becsukni! Hatalmas fordulatok, hajtűkanyarok, és igazi feszültség rogyásig! Többször szinte el is felejtettem levegőt venni... Szóval fáradt vagyok, de megérte! Gratulálok!"

AMAZON

„A finálétól leesett az állam!"

GOODREADS

PULSE
VÁLOGATÁS

NICOLA SANDERS

NE HAGYD, HOGY MARADJON!

részlet

PULSE
VÁLOGATÁS

Első fejezet

Három héttel korábban

Oscar lustán vakkant, amikor meghallom, hogy egy kisbusz fordul be a kavicsos útra. Az ugatás csak cirkusz. Mindketten tudjuk, hogy Oscar beengedné a tolvajt is, farokcsóválva köszöntené, és pacsit adna a betörőnek. Oscar vén, karamellszínű labrador, szeret mindent és mindenkit, még a szomszéd macskáját is.

A kiságytól az ablakhoz lépek. A postás az. Felsétál a lépcsőn a bejárati ajtóhoz. Néhány másodperc múlva hallom a postaláda fedelének csapódását. Van egy a kapunál is, de ha egyedül vagyok otthon – és legtöbbször így van –, szeretem tárva-nyitva hagyni a kaput. Így kevésbé érzem magányosnak magam, tudva, hogy akárki feljöhet a házhoz, anélkül, hogy csengetne a kaputelefonnál. Richard nem ért egyet. Azt mondja, nem biztonságos, mire én mindig a szememet forgatom. Ez egy bájos, de elég unalmas falu, és ez a gyönyörű kúria olyan, akár egy erőd. Amikor beköltöztünk, Richardot annyira aggasztotta, hogy Evie és én elszigetelődünk, hogy zárat szereltetett az összes ablakba.

Lenézek Evie-re, kezét-lábát szétvetve alszik a kiságyban, akár egy tengericsillag. Betakarom, megpuszilom puha, rózsaszín pofiját. Meg se moccan. Ha egy éve valaki azt mondja, hogy a postás érkezése lesz a napom fénypontja, kinevetem. De ma, miközben lefelé sietek a lépcsőn, izgalom tölt el, mintha valami nekem szóló lehetne a számlák és a Richardnak címezett levelek között. Talán egy magazin? A *Kertek & Otthonok* legújabb száma? Ez a másik, amin nevettem volna egy éve. Már nem. Egy, talán még két órát is eltöltenék a babaszoba hintaszékében, divatos fürdőszobákat és vidéki üvegházakat bemutató magazinokat lapozgatva… Egy üvegház kialakításába bele is foghatnánk, ha egyszer végzünk a konyha felújításával. Csakhogy sehol sem tartunk a konyha átalakításában. A felpöndörödött sarkú képek, amelyeket kivágtam, ma is ott függnek mágneses táblán a vendégszobában, amelyet irodának neveztem el. Richardnak saját dolgozószobája van a földszinten, tágas helyiség túlméretezett tölgyfa íróasztallal, polcokkal, amelyek elfoglalják az egész hátsó falat, és franciaablakokkal, amelyek a teraszra nyílnak. Ritkán használja a dolgozószobáját. Nem szereti hazahozni a munkát.

Az enyém kevésbé nagystílű: csak egy szoba, íróasztallal és iratszekrénnyel, amelyben a személyes papírjaimat tartom. Szép tapétával díszítettem, és rávettem Simont, a kertészünket, hogy erősítse fel a falra a nagy mágneses táblát, mert Richard azt se tudja, hogy a kalapácsnak melyik végével kell beverni a szöget.

Annak idején nagy terveim voltak a házzal. Túl voltam a terhesség émelygős időszakán, és az örömtől meg a hormonoktól csak úgy szárnyaltam. Bolond fejemmel azt hittem, lesz energiám mindent megcsinálni, az anyaság pedig sétagaloppnak ígérkezik. Csakhogy az én gyönyörű kisbabám nem alszik. Illetve alszik, éjszaka körülbelül ötvenkétmillió részletben. Két részlet között felébred, és addig

sír, amíg enni nem kap. Mostanában a brutális valóság az, hogy némelyik reggelen még a fürdéshez is fáradt vagyok.

Oscar társaságában lehajolok a postáért, és felsóhajtok, amikor végigpörgetem a köteget. Azt hiszem, mással kell elütnöm az időt, mert ma nem érkezett levelem.

Nagyságrendben leteszem a köteget az asztalra – a *Beruházó Krónikát* legalulra, a számlákat és a kisebb küldeményeket a tetejére. Van egy jókora boríték Amszterdamból – gondolom, a konferenciához van köze, amelyre Richard megy három hét múlva. Benyomom a boglya aljába. Egy levél lehull a padlóra. Felveszem, megfordítom. Akárcsak a többit, ezt is Richardnak címezték, de kézzel írták, és látszik, hogy nőtől jött. Még egyszer megfordítom, de nincs rajta a feladó neve, se a címe. Rögtön az jut az eszembe, hogy Isabella küldte, a gyönyörű Isabella, Richard volt menyasszonya. Tudom, hogy tartják a kapcsolatot, de hogy Isabella miért kézzel ír, az talány. Talán egy meghívó. Egy különleges eseményre. Csak Richardnak. Kísérő mellőzését kérve.

Hirtelen elönt a kíváncsiság. Forgatom a levelet az ujjaim között. Fontolgatom, hogy bedobom a régi gőzölős trükköt, habár gyanítom, hogy ma már nem működne.

Hideg huzat csap meg. Ugrok egyet.

– Hali, Mrs. A.!

– Roxanne! – Felkacagok, a mellkasomhoz szorítom a borítékot. – A frászt hozod rám! Már ennyi az idő?

Roxanne a falhoz támasztja a biciklijét, aztán bejön, és becsukja maga után az ajtót.

– Bocs, hogy megijesztettem – mondja, és hátraveti a csuklyáját. – Csöngetnem kellett volna, de azt hittem, odafent van Evie-vel.

Legyintek.

– Evie alszik, mint a tej. Már legalább tizenöt perce. Ami szerintem rekord. Éppen átnéztem a postát.

– Oké, hát akkor én kezdem is, Mrs. A.

Ötvenszer kértem Roxanne-t, hogy tegezzen és szólítson Joanne-nek, de nem teszi. Neki én Mrs. A. vagyok, holott huszonöt vagy talán huszonnyolc lehet, így nagyjából csak öt évvel vagyok idősebb nála.

Felakasztja a kabátját a gardróbban, az esernyőknek, esőkabátoknak, gumicsizmáknak szánt, az előtérből leválasztott kis fülkében. Céltudatosan bevonul a kétszárnyú ajtón a tágas konyhába, hogy kihozza a takarító kocsit a kamrából. Követem, mint az árnyék.

– Nem kérsz egy kis teát, mielőtt nekilátsz? – Ezt minden alkalommal megkérdezem, és ő a legtöbbször nemmel válaszol. Nyilván azt hiszi, baj van a memóriámmal. Vagy süket vagyok.

– Köszönöm, nem! – feleli. – Megvagyok nélküle.

– Azon gondolkozom, hogy veszek magamnak egy biciklit – bököm ki, mielőtt Roxanne-nak lenne ideje elpályázni. De nem igaz. Mégis mihez kezdenék egy bicajjal? Felszerelném a babaágyat a hátsó kerékre? De megőrülök már egy jó kis beszélgetésért! Úgy érzem, mintha napok óta nem szóltam volna senkihez, habár ez nem egészen igaz. Beszéltem Simonnal, noha tél van, és most nem sok időt tölt itt. Hetente csak egyszer-kétszer jön, főleg azért, hogy felássa, és előkészítse tavaszra a talajt. Persze minden este beszélek Richarddal, de Richard sokáig dolgozik, újabban még vacsorára sem ér haza időben. Egy kis befektetési bank tulajdonosa, és az ügyvezető partnerével egy új terméken, egy nagyszabású portfólión dolgoznak. Megpróbálta elmagyarázni, de én egy kukkot sem értettem belőle. Ráfogtam az anyaságra, hogy az tarolta le az agyamat.

– Szerinted milyet vegyek? – kérdezem Roxanne-tól.

Vállat von.

– Van Chertsey-ben egy bringabolt. Tőlük megkérdezheti.

Bólintok.

– Igen. Jó ötlet. – Közben fülelek Evie-re, és mivel csend van, elégedetten felemelem a teáskannát, és odamutatom Roxanne-nak. – Tuti nem kérsz?

– Tuti – válaszolja.

– Oké. – Borsmentás teafiltert pottyantok a bögrémbe, és a pultnak dőlök. Figyelem Roxanne-t, ahogy összeszedi a takarító cuccát. Töröm a fejem, mi mást mondhatnék még, de olyan az agyam, mint a krumplipüré.

Néha elgondolkozom, mit is képzeltünk, amikor beköltöztünk egy ekkora házba, mérföldekre a várostól. Tudom, mennyire szerencsés vagyok: ebben a gyönyörű otthonban élhetek, hat hálószobával, öt fürdőszobával, egy szalonnal, egy nappalival, hatalmas konyhával és egy olyan éléskamrával, ami nagyobb, mint a régi londoni garzonom. A kilátás gyönyörű, és van egy pince, ahol Richard a legdrágább borait tartja, amit házimozivá szeretne átalakítani. Csak arra vágytam, hogy Evie-vel az ölemben üldögéljek a konyhában, és beszélgethessek Roxanne-nal. Vannak napok, amikor követem a házban, miközben ő dolgozik, karomban Evie-vel, csak azért, hogy legyen valaki, akihez szólhatok.

Roxanne bedugja a fülhallgatóját, és megkocogtatja a mobilján a kijelzőt. Hangtalanul sóhajtok. Vettem az üzenetet.

– Hát akkor hagylak is dolgozni – mondom, bár ő nem hallja. Ráöntöm a forró vizet a teafilterre, és a bögrémmel visszatérek a hallba.

Második fejezet

Richard és én ebben a házban élünk, mióta teherbe estem Evie-vel. Itt fogunk megöregedni. Addigra leküzdöttem viszolygásomat attól, hogy Richard pénzére hagyatkozzak, legalábbis ami a házvásárlást illeti. A keresésünk elején akárhányszor elvitt egy házhoz, mindannyiszor felhördültem az ártól. A fizetésem meg se közelítette a jelzálog összegét, amelyet Richard kész volt vállalni. Holott azok az ingatlanok nem is voltak olyan grandiózusak, mint az, amelynél végül kikötöttünk.

– Ne izgasd magad a pénz miatt, Joanne! Találjuk meg azt az otthont, ami jó nekünk. Legyen ez az én ajándékom neked – mondta, és puszit nyomott a homlokomra.

Máig emlékszem, amikor először jártuk körbe a házat. Nem hittem a szememnek. Richard egyszerűen imádta. Valóban a miénk lehet? Megpróbáltam elképzelni, milyen életet élhetnénk itt, miközben tátott szájjal bámultam a szobákat, a karnisokat és az ablakokat. Beszélgettünk a partikról, amelyeket itt tartunk majd, csodáltuk a manikűrözött kertet, elképzeltük a gyerekeinket, ahogy a labradorral játszanak a pázsiton. Abban egyetértettünk, milyen tökéletes

hely lesz a babának az emeleti szoba, amely a rózsakertre néz. Ellelkendeztem Richardnak, hogyan korszerűsíteném a kissé divatjamúlt konyhát. A személyes projektemnek tekintettem.

Csak nem úgy alakult, ahogy reméltem. Nem vagyok képes döntést hozni a munkalapokról vagy a szekrények felületéről, holott ingatlanos létemre azt hinnék rólam, a kisujjamban van az egész. Rengeteg konyhát láttam, tudom, milyen elrendezés működik, mi eladható, mi néz ki jól.

Legalábbis tudtam. Mostanában viszont Roxanne-t nyaggatom olyan kérdésekkel, hogy: „Szerinted jó ez a sütő?", vagy: „Mostanában milyen konyha számít stílusosnak? Polírozott kavicsbeton? Mit gondolsz a rozsdamentes acélról? Vagy várjunk csak, mi a véleményed erről? Magasfényű fehér. Neked tetszik a magasfényű fehér?" Mire ő rám nézett, kissé felvonta a szemöldökét, és azt felelte:

– Én nem tudom, Mrs. A. Döntse el maga! – Ez persze még az előtt volt, hogy elkezdett füldugót hordani.

Richarddal akkor találkoztam, amikor eljöttek Isabellával a chelmsfordi ingatlanirodához, ahol dolgoztam. Évekkel korábban költöztem oda az akkori barátommal, Marc-kal, miután felajánlották neki egy ottani számítógépes hardverfejlesztő cég vezetését. Miután szakítottunk, Marc visszatért Londonba, én viszont maradtam, leginkább muszájból.

Richardot és Isabellát egy György-korabeli ház érdekelte az állományunkból. Nem nekem kellett bemutatnom, a kollégámra, Anthonyre szignálták – kissé bele voltam zúgva Anthonybe, de ez már egy másik sztori –, és mivel Anthony aznap nem jött be, felajánlottam, hogy én majd körbevezetem őket.

Gyönyörű ház, arányos szobákkal, nagy kandallókkal, magas mennyezettel, kéthektárnyi területtel, saját tóval. Nekik *itt* kellett volna megöregedniük. Richardnak és Isabellának.

Jól emlékszem Isabellára. Már a negyvenes éveiben járt, magas volt és gyönyörű, csoda szép arcát sötét, fürtös haj keretezte, igéző mosollyal. Eltelt néhány nap, amikor Richard felhívott. Még egyszer látni akarta a házat. Megbeszéltünk egy időpontot, ám aznap Isabella késett, ezért ismét én néztem végig a házat Richarddal. Szólt, hogy szeretné látni a pincét. Nem szeretem a pincéket, sem a sötét helyiségeket, ami az én szakmámban problémát jelenthet. De mivel ez volt a dolgom, kihúztam magam, és azt mondtam, persze. Lementünk, és a huzat becsapta az ajtót. Richard felment a lépcsőn, hogy kinyissa, de az ajtó beragadt. Reszkettem. A lábam kocsonyává változott.

– Jól van, Joanne?

– Igen – hazudtam, és a nyirkos falnak támaszkodtam.

– Ne aggódjon! Egy szempillantás alatt kijutunk innen. – Előhúzta a mobilját, de persze semmi térerő nem volt odalent.

Levegő után kapkodtam.

– Tényleg ne aggódjon, Joanne, jó? Látja ott fent azt az ablakot? Kibújok rajta, megkerülöm a házat, és már ki is nyitottam az ajtót.

– *Azt* az ablakot? – Elakadt a lélegzetem. Még csak nem is volt ablak, csak egy lyuk. Pár kiütött tégla. Richard biztosan nem fér át *azon*.

– Bízzon bennem! Nem lesz semmi baj.

– Oké – suttogtam elfúló hangon.

Levette a zakóját, és gondosan összehajtogatta egy üres láda tetején. Felgyűrte az ingujját, meglazította a nyakkendőjét, és végigsimított a haján. És bár a pánikroham határán voltam, a kissé ferde, vastag keretes szemüvege, szemébe lógó sötét haja, és félrecsúszott nyakkendője mosolyt

csalt az arcomra. Olyan volt, mint Clark Kent. Vagy amilyen Clark Kent lenne, ha hagyták volna, hogy megélje az ötvenet.

Hozott három üres ládát – hála istennek, láda volt –, és barkácsolt belőlük egy lépcsőfélét.

– Rátehetném a kezemet a vállára? Hogy el ne veszítsem az egyensúlyomat – kérdezte.

– Hogyne, elnézést! – Mellé álltam, de egy kézzel a falnak kellett támaszkodnom, hogy meg ne roggyanjak. Fekete pontok táncoltak a szemem előtt, miközben Richard valahogy felhágott a ládákra.

Olyan esetlennek tűnt, ahogy megpróbálta átküzdeni magát a nyíláson. Ha nem féltem volna annyira, viccesnek találom. De inkább azon rágódtam, hogy mi lesz, ha beszorul? És ha ott hal meg? Bepréselve abba a semmi kis nyílásba? Aztán eltűnt a lába, amitől ismét pánikba estem.

– De ugye nem fut el, és nem hagy itt engem? – kiáltottam rémülten.

Visszadugta a fejét.

– Vadlovakkal sem lehetne távol tartani – lihegte. – Mindjárt jövök.

Azzal eltűnt.

Leguggoltam, és a térdem közé hajtottam a fejem. Azon tűnődtem, mihez kezdek, ha nem jön vissza, és rájöttem, semmit sem tehetek. Az égvilágon semmit. Itt fogok meghalni, egyedül. Rothadó csontváz leszek egy pincében.

Aztán kitárult az ajtó, Richard leszaladt a lépcsőn, és felsegített.

– Olyan ostobának érzem magam – mondtam, amikor már kikerültünk.

– Semmi oka rá. Nem tudhatta, hogy a pince magától bezárul.

– Én arra célzok, hogy annyira beijedtem.

– Túl vagyunk rajta. Már nincs mitől félnie. – Magához ölelt, én pedig sírva fakadtam. Olyan hülyén éreztem

magam, hogy telesírom a szép ingét, de már nem is akartam elengedni. Rég nem éreztem magamat ekkora biztonságban, mint oltalmazó ölelésében.

Néhány percig így maradtunk: ő simogatta a fejemet, én pedig reszkettem, akár egy gyerek. Aztán végül elhúzódtam tőle, és a blúzom ujjába töröltem az orromat.

– Bocsánat. Bepiszkoltam az ingét, és a zakója is lent maradt.

– Mindjárt felhozom. – Éppen amikor a kezembe nyomott egy zsebkendőt, megnyugtatva, hogy tiszta, megállt előttünk egy autó.

Megérkezett Isabella.

A következő héten Richard bejött az irodába, és közölte, hogy mégsem veszi meg a házat, mert Isabellával úgy döntöttek, különválnak.

– Annyira sajnálom – mondtam, amikor a szeme könnybe lábadt.

Öt óra volt, ezért meghívtam a sarki Hajóba egy italra. Elmesélte, hogy Isabella elhagyta egy másik férfiért. Hónapok óta viszonyuk volt, és amikor eljöttek megnézni a házat, már tudta, hogy nem fog beköltözni.

– Csak azt nem tudta, hogyan közölje velem.

Nekem is megvoltak a saját tapasztalataim párkapcsolati árulásokról. Meséltem neki Marc-ról, aki miatt ideköltöztem. Marc és én három évig voltunk együtt. Eleinte azt mondta, egyelőre nem akar gyereket, aztán meg már egyáltalán nem akart.

– Szörnyű apa lennék – mondta. Aztán egy napon Marc reggeli közben bejelentette, hogy elhagy. Mert viszonya van Olive-val a személyzeti osztályról, és Olive terhes.

– Már van egy George nevű kisfiuk, és most várják a másodikat.

Richard a fejét csóválta.

– Ez borzasztó.

Vállat vontam.

– Rég volt – mondtam, mintha nem sisteregtem volna a dühtől, valahányszor az eszembe jutott.

Beszélgettünk még egy kicsit, aztán hirtelen záróra lett. Régóta nem éreztem magam ilyen jól senkivel.

– Köszönöm, hogy meghallgatott – hálálkodott, és becsukta mellettem a taxi ajtaját.

Két hónappal később meghívott vacsorázni. Nyolc hónappal később összeházasodtunk.

Harmadik fejezet

Ahogy indulnék a babaszobába, magamhoz veszem a forró teát. Amint kilépek a hallba, a tekintetem ismét a titokzatos levélre téved. Felveszem, töprengek, láttam-e már Isabella kézírását korábban, de ha láttam is, nem emlékszem rá. Bárcsak ne lennék ilyen bizonytalan, de pár hónapja Richard elmesélte, hogy Isabella jelentkezett, tönkrement a kapcsolata, és most újra szingli.

– Gondolod, hogy ismét össze akar jönni veled? – hüledeztem.

– Nem. Szó sincs róla. De olyan sok évig voltunk együtt. Szerintem csak beszélni akar valakivel, aki jól ismeri. Kell neki egy váll, amin kisírhatja magát.

Ha Richard ezzel jobb kedvre akart deríteni, nem jött be. Elvégre egykor *én* is váll voltam, amin Richard kisírhatta magát, és meg lehet nézni, hova jutottunk. Holott akkor karcsú voltam, energikus, elfoglalt szakember, *tiszta* hajjal. Most viszont? Olyan unalmas vagyok, hogy már attól elalszom, ha magammal beszélgetek.

Fel kellene ráznom magam. Azt kéne. Meg kellene lepnem Richardot egy finom vacsorával. Nem, inkább gyertyafényes vacsorával. És már nem szexeltünk hetek óta, és ez az én hibám. Majd felveszek valami szexi ruhát. Van

egyáltalán szexi ruhám? Valami, amibe még beleférek? Valami, amiben nem úgy festek, mint egy rúd szalámi?

Indulnék felfelé, amikor megcsörren a telefon. A vezetékes. Ennek a háznak szinte az összes szobájában van vezetékes telefon, mert errefelé a térerő a legjobb esetben is gyenge, habár Richard szerint ezzel megkímél, hogy a mobilomat keresve futkossak, ha netán Evie-t etetem. Valamilyen okból mindenki aggódik, hogy túlerőltetem magamat Evie etetésével.

– Joanne, drágám! Hogy vagy?

– Jól – felelem derűsen. – Nagyon jól! És örülök, hogy hívtál, mert épp azon gondolkozom, hogy ma valami különlegeset készítek vacsorára. Hánykor érsz haza? – Aztán hozzáteszem: – Van egy meglepetésem.

Richard felnevet.

– Miféle meglepetés?

Legyezem magamat a levéllel.

– Ha elárulom, nem lesz meglepetés. Ne is törődj vele! De ha már kérdezted, arra gondoltam, hogy készítek egy romantikus vacsorát kettőnknek… És talán… lehetne egy kis desszert is.

Remek! Most valószínűleg a gyümölcsös pohárdesszertre gondol.

– Jaj, szívem, úgy sajnálom! Csodásan hangzik, de azért is hívlak, mert túlóráznom kell. Hétfőn ki kell jönnünk a prospektussal, úgyhogy Geoff mindenkit az irodába parancsolt.

Ó, a fenébe Geoff-fal!

– Semmi baj – fuvolázom, próbálok vidámnak tűnni, de nem sikerül. – Majd máskor. – Hallom, hogy Evie mocorog odafent. – Mennem kell, ideje megetetnem Evie-t. Később hívsz?

– Hát persze, drágám!

Tudom, hogy csak az ostoba hormonok műve, mégis csípik a könnyek a szemem. Akaratlanul arra gondolok,

hogy elveszítem-e Richardot, mert olyan unalmasnak talál, hogy szívesebben tölti az estéit a munkatársaival az irodában, mint velem.

Felmegyek, és megnézem, Evie ébren van-e már. Hanyatt fekszik, az erdei állatokat ábrázoló forgót bámulja a kiságy fölött. Rám néz, ahogy közeledek, sírva fakad, és összeszorul a szívem. Felveszem, megpuszilom selymes haját. Abbahagyja a sírást, és a nyakamhoz dörgöli az orrát. Nevetek, és minden bizonytalanság elszáll belőlem. A szívem csordultig telik szeretettel és boldogsággal, ha a babácskámmal vagyok.

Kiveszem a sarokba állított kis hűtőből a cumisüveget, beteszem a melegítőbe, aztán járkálni kezdek a szobában, várva a gépezet sípolását. Szeretném szoptatni, de sajnos, nincs elég tejem.

Cseng a mobilom. Shelley, barátnőm és volt kolléganőm keres az irodából. Beékelem a mobilt a nyakam meg a vállam közé, és a csípőmre ültetem Evie-t.

– Shelley, szia! Hogy vagy? Várj egy kicsit, nem hallak. Kimegyek, csak egy pillanat. – A hálószobámba megyek, megállok az erkélyre nyíló francia ajtó előtt. Itt mindig jó a térerő. – Most már hallasz?

– Szia, anyuci! Hát megvagy!

Hallom a telefonok csörgését a háttérben, és elönt a nosztalgia.

– Úgy hallom, eléggé elfoglalt vagy – mondom.

– Mint mindig. Tudod, hogy van ez. Nálad mi újság?

– Nekem is rengeteg a dolgom. Egy percem sincs magamra!

– Sajnálom, Jo – feleli. – Nem is akarlak feltartani, csak egy gyors kérdésem lenne.

– Ne, kérlek, tarts fel! Csak vicceltem. Majd belehalok az unalomba! Akár egész nap beszélgethetünk, ha szeretnél.

Shelley felkacag.

– Azért csak nem akkora a baj. Figyelj, tényleg rohannom kell, de emlékszel még a Berry House-ra, amelyet felbecsültünk, de aztán az ügyfél úgy döntött, hogy mégsem adja el?

– Igen, emlékszem.

– Meggondolta magát, és látni akarja az eredeti becslést, de nem találom az aktáját. Hiába kerestük, és öt perc múlva megbeszélés.

Gyengéden lovagoltatom Evie-t a csípőmön.

– Az iratszekrényben van, a „hat hónap múlva visszahívni" akták között.

– Istenem, Jo, csodálatos vagy! Ki is ment a fejemből, de igazad van. – Hallom a hátratolt szék nyekkenését, a kihúzott fiók hangját, majd Shelley diadalmasan trombitálja: – Itt van! – A magasba tartja a mobilt, hallok egy hangos *húúúú*-t! Néhányan tapsolnak, és engem elönt a büszkeség, mintha most mentettem volna meg az irodát a csődtől.

– Nagy vagy, komolyan! – lelkendezik Shelley. – Na, nekem most rohannom kell, de azért köszönöm, Jo! Három dologgal próbálok zsonglőrködni egyszerre. Tudod, milyen állapotok uralkodnak itt. Annyi bérleményünk van, hogy már egy egész új fiókot kell nyitnunk, Terry és Kimberley meg kiléptek!

– Mi történt Terryvel és Kimberley-vel? Felmondtak?

– De mennyire! Fogták magukat, és férjhez mentek. Nem tudtad?

– Nem! De hiszen ez remek. Mármint persze neked nem annyira. – Hirtelen egy ötlet pattan ki a fejemből. – Várj, azon gondolkoztam, nincs-e szükséged egy plusz segítségre? Heti egy-két nap itthonról is dolgozhatnék, ha neked megfelel. – Most már hadarok, hogy a szavak lépést tarthassanak a formálódó ötlettel. – Az összes dokumentum fent van a felhőben. Természetesen így nem mutathatom meg őket a lehetséges vásárlóknak, de összeállhatnék valakivel, mondjuk Jaclynnel? Vagy segíthetnék a bérleti

szerződésekkel, meg elvégezhetném a javításokat, ellenőrzéseket, és bármilyen adminisztrációt.

Mondanom sem kell, arra, hogy bármiféle munkát kapjak Shelley-től, nagyjából annyi az esélyem, mint egy telitalálatra a lottón. Hetven-egynéhány mérföldre lakok a civilizációtól. Több mint egy éve nem tettem be a lábamat az ügynökségre. *Egyik* állásomban sem dolgoztam ilyen sokáig. Fogalmam sincs a jelenlegi kínálatról. Egyáltalán ugyanazt a rendszert használják még?

Shelley hallgat. Bármelyik pillanatban azt mondhatja, hogy „kösz, nem", és elmagyarázza, merre van az ajtó.

– Figyelj – mondja végül. – Ránk fér a segítség, amíg nincs több alkalmazottam, de nem a legérdekesebb feladatok jutnának neked, csak a robotolás része.

– Imádok robotolni! Az a kedvencem!

Shelley kacag, és megbeszéljük, hogy egy-két nap múlva újra hívjuk egymást, miután volt ideje átgondolni, és megbeszélni a csapattal. A boldogságtól szédelegve bontom a vonalat.

– Lehet, hogy anyu visszamegy dolgozni – turbékolom Evie-nek. – Klassz lenne, ugye? Te pedig ülhetnél az ölemben, és segíthetnél. Tetszene neked?

Nem tudom, miért, de váratlanul olyan érzésem támad, hogy figyelnek. Megfordulok. Egy árnyék siklik el az ajtó előtt.

– Roxanne? – Kidugom a fejem a szobából, és látom, ahogy végigsiet a folyosón. – Roxanne! – kiáltom ismét. – Szükséged van valamire? – De ő csak megy, és nem fordul meg.

Visszamegyek a babaszobába, és Evie-vel a fotelba telepszem. Roxanne figyelt volna? Biztosan nem. Miért érdekelné Roxanne-t, hogy mit csinálok? Csak képzelődöm. Valószínűleg csak arra járt, és bepillantott, ennyi az egész. És persze hogy nem hallhatott, hiszen fülhallgatót tett a fülébe.

Megrázom magam, hogy elűzzem a furcsa érzést.

– Épp ideje, hogy anyu lefoglalja magát valamivel, nem gondolod? – súgom Evie-nek. Ez a másik furcsaságom újabban: magammal beszélek, úgy téve, mintha a babámmal diskurálnék. – Különben anyunak végképp elmennek otthonról.

Negyedik fejezet

Elaludtam Evie-vel a mellkasomon, de most ébren vagyok. Valami felébresztett. Roxanne? Nem, az nem lehet. Roxanne órákkal ezelőtt elment.

– Joanne! Én vagyok az!

– Richard? – Feltápászkodok, visszateszem az álmos Evie-t a kiságyába. – Itthon vagy? – Lerohanok elé a lépcsőn. – Nem úgy volt, hogy túlóráznod kell?

Kigombolja a kabátját.

– Megmondtam Geoffrey-nak, hogy csinálja meg, ha akarja, de én hazamegyek. Túlságosan hiányoznak a lányaim. – A padlóra teszi az aktatáskáját, és széttárja a karját.

– És milyen korán! – álmélkodom, és bebújok az ölelésébe.

– Kivettem a nap hátralévő részét. – Megcsókolja a fejem. – Sajnálom – súgja.

– Mit?

– Valami különleges dolgot szerettél volna magunknak estére, én meg egy unalmas öregember vagyok. Túlságosan sokszor hagylak egyedül. Nem érdemellek meg – mondja.

– Telefonálhattál volna, hogy legalább a hajamat megfésülhessem!

Megsimogatja a fejem.

– A hajad tökéletes.

Elhúzódok, lenézek magamra.

– Pocsékul nézek ki. – Ócska, kinyúlt pulóver és lötyögő jóganadrág van rajtam. – És Evie szétkente rajtam a taknyát.

– Szerintem gyönyörű vagy. Gyere, bontsunk fel egy üveg bort!

Ez az egyik előnye annak, hogy nem tudok szoptatni: esténként megengedhetek magamnak egy pohár bort.

– Nem főztem semmit – panaszkodok.

– Rendeljünk valamit a Piccolinóból. – Megfogja a kezem.

– Ó, igen, rendeljünk! – lelkesedek. – Ölni tudnék egy pizzáért.

Később a konyhai nagy faasztalnál ülünk, közöttünk a bébiőr. Richard spagettit pörget a villáján. A haja slamposan hullik a homlokába. Le kellene vágatnia. Néha elgondolkozom, hogy a sikeres és intelligens Richard hogyan lehet olykor ennyire igénytelen. Néha fel kell tartóztatnom, mielőtt elmegy, mert félregombolta az ingét. Vagy olyan zoknit húz, ami hasonlít, de mégsem egyforma. Vagy fél órán át keresi a szemüvegét, holott az orrán van. Egyszer elküldtem a szemészhez, hogy ellenőrizzem, nem vakult-e meg. De szerencsére nem, tökéletesen jól lát. Nem is kellett emelni a dioptriaszámot. Szóval Richard ilyen, és én nem is akarom, hogy másmilyen legyen. Ő az én jóképű, ezüst halántékú Clark Kentem, és már a látványától is elolvadok.

– Fáradtnak látszol, szívem.

Mosolyt erőltetek az arcomra.

– Két teljes éjszakája nem hagyott aludni.

– Felkelthettél volna.

– Nem! Neked dolgoznod kell. Nem lett volna tisztességes.

– Segíthettem volna. Ma hogy viselkedett a kis szörnyeteg?

– Természetesen átaludta a napot. Akár egy kis angyal. – Harapok a pizzámból, megtörlöm a számat a szalvétámmal. – Hogy más témára térjünk, híreim vannak.

– Ó?

– Ma beszéltem Shelley-vel.

Richard bort tölt a poharainkba.

– Shelley-vel…

– Az ingatlanirodától, ahol dolgoztam.

– Shelley-vel. Hát persze! Na és hogy van Shelley?

– Remekül! Csak rengeteg a dolguk. Alig jut levegőhöz. – A papírszalvétámmal babrálok, összehajtogatom, széthajtogatom. – Na, szóval – folytatom –, megkérdezte, nem tudnék-e besegíteni heti pár napban. Természetesen itthonról! – teszem hozzá gyorsan, nehogy Richard azt higgye, kétnaponta el akarok zötyögni Chelmsfordba.

Férjem a szemöldökét ráncolva méreget a boros pohara pereme fölött.

– De szívem, valóban ezt akarod?

Ujjnyi vastagon megvajazok egy kenyérszeletet, feledve korábbi elhatározásomat, hogy a lehető legsürgősebben újra formába hozom magam.

– Hát… Shelley-nek szüksége van segítségre, úgyhogy…

– De *te* mit akarsz? – A kezemért nyúl. – Boldog vagy, nem? Időnként aggódom érted. Elhamarkodtuk volna? Tudom, hogy itt akartál lakni, ebben a házban, távol a várostól… Ezek szerint rosszul döntöttünk?

Ezért éreztem szükségesnek egy kegyes kis hazugságot. Shelley nem kérte, hogy dolgozzak. Én böktem ki, és úgy szólván könyörögtem, hogy vegyen vissza. Holott, mint arra Richard most emlékeztetett, ez a ház, ez az élet, ez volt minden, amit akartam. Emellett sok gyereket is, és

egy otthont, amelyet rendben tarthatok. Tágas konyhát akartam, ahol serpenyők és fazekak lógnak a plafonról. Finomságokat akartam főzni a családomnak esténként. Ezekre vágytam és én lantoltam hónapokig, mennyire várom a főállású anyaságot, és mennyire szeretném megtölteni ezt a házat gyerekekkel, barátokkal, kacagással, és milyen serényen dolgozok majd, és milyen fantasztikus lesz az élet, messze a kulizástól. Richardot nem érdekli, mit akarok, lényeg, hogy boldog legyek. Sziklaszilárdan hiszem, fütyülne rá, ha meggondolnám magam, vagy mellékállást vállalnék. Nem ő csalódott bennem, hanem én magamban.

– Szerintem vicces lenne. Tényleg hiányzik az irodai nyüzsgés.

Belekortyol a borba.

– És Anthonyvel fogsz dolgozni abban a nyüzsgő irodában? És a kisbabánk? Vele mi lesz?

Megfogom a kezét.

– Először is, itthonról dolgoznék. Csak átvitt értelemben mondtam az irodai nyüzsgést. Másodszor, azt se tudom, hogy Anthony ott dolgozik-e még.

Ez hazugság, Anthony még ott dolgozik. Alkalmanként üdvözletét küldi. Ám Anthony akkor is örök ütköző volt közöttünk. Egyszer csókolóztunk, pár héttel az előtt, hogy megismertem Richardot. Az iroda karácsonyi bulija után történt, amikor Anthony hazakísért. Utána flörtöltünk a munkában, és én egyre csak reménykedtem, hogy elhív randizni, de végül egyikünk sem ment tovább. Aztán megismertem Richardot. És elkövettem azt a hibát, hogy meséltem Anthonyről. Azt akartam, hogy úgy nézzen rám, mintha olyan kapós lennék. Olyan nő, akinél sorban állnak a férfiak, hogy randizzanak vele.

– Van egy pasi a munkában, hát az az őrületbe kerget. Folyton flörtöl velem. Nagyon cuki, de egyszerűen nem ért a szóból – meséltem egyszer egy méregdrága Mayfair-i

étteremben. Még egy új ruhát is vásároltam az alkalomra, ami annyiba került, mint a havi keresetem fele.

Richard halántékán lüktetni kezdett egy ér.

– Miért tenne ilyet? Tudja, hogy már elkötelezted magad, nem?

– Igen, persze hogy tudja. Épp csak… – Ezt nem lett volna szabad mondanom. Tudnom kellett volna a hangszínéből, hogy a dolog nem úgy alakul, mint vártam, de már beleragadtam kisded játékomba. – Egyszer csókolóztunk. – Legyintettem. – Részeg voltam. Karácsonyi buli. Kell ennél többet mondanom? Na, szóval… – Színpadiasan sóhajtottam. – Azt hiszem, egy kissé belém esett.

Nagyon lassan letette a poharát.

– Te gyakran csinálod ezt? Hogy berúgsz, és más pasikkal kefélsz?

Felhördültem. Richard intett a pincérnek.

– Kérem a számlát.

– Richard, most mit csinálsz? Még csak most ültünk le!

– Nem akarom, hogy nélkülöznöd kelljen a szeretődet. Ha inkább vele töltenéd az éjszakát, akkor parancsolj!

Érveltem, elmagyaráztam, hogy én csak kicsit féltékennyé akartam tenni, mert buta vagyok, és soha, de soha még csak fontolóra se vennék mást! De az arca vöröslött a dühtől, és a keze ökölbe szorult. Még sosem láttam ezt az oldalát, és el sem hittem, amit látok. Magyarázni próbáltam. Semmiség volt. Csak egy csók. Anthony semmit sem jelent. Nekem csak Richard kell. Ezt verkliztem a végtelenségig, de nem akart meghallgatni. Normális esetben a kensingtoni lakásán maradtunk volna, de ő beültetett egy taxiba, aztán eltalpalt. Hazavonatoztam, és végigzokogtam az utat az elegáns új ruhámban.

Másnap küldött egy tucat vörös rózsát és egy levélkét. *Én csak egy ostoba vénember vagyok, aki őrülten imád téged. Megbocsátasz nekem?*

Természetesen megbocsátottam. De onnantól elővigyázatos voltam, mert az én slendrián, kissé kelekótya, ezüst halántékú Clark Kentemben fergeteges indulatok is dolgoztak. Attól fogva egyszer láttam kijönni a béketűrésből, valami miatt, ami a irodában történt. Már nem tudom, mi volt az. Otthon voltunk, a párbeszéd telefonon zajlott. Richard beleöklözött az ablakba. Jó, nem ütötte át az üveget, mert törhetetlen volt, de azért fájhatott.

– Nem én vagyok az első ember, aki otthonról dolgozik – szólalok meg. – Többen is vannak az irodában. Manapság ez nagyon elterjedt.

– De mi lesz Evie-vel? – kérdezi.

Richard odáig van Evie-ért. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket a legjobban szeretek benne. A születésétől fogva aggódik érte, oltalmazza. Ujjongott, amikor bejelentettem, hogy hosszú szülési szabadságra megyek, legalább két évre. Néha úgy érzem, még nálam is jobban ajnározza a babát, márpedig az valami. Olyan alapos kutatást fektetett a megfelelő bébiőr kiválasztásába – ami szerintem meglehetősen hétköznapi tárgy –, mintha iskolát keresett volna Evie-nek.

– Persze, lesz segítségem. Amikor dolgozok, jön egy dada, és egész nap vigyáz Evie-re.

– De honnan tudod, hogy megbízhatsz a pesztrában? Mi lesz, ha belehabarodik Evie-be? És ha ellopja a babánkat?

Tudom, hogy nem beszél komolyan.

– Richard! Ebben az országban képesített gyermekgondozók vannak. Majd keresek egy jó hírű irodát. Leellenőrzött személyekkel dolgoznak, akik káprázatos ajánlólevelekkel érkeznek, nem szedem fel az első jöttmentet az utcán, ígérem. – Mosolygok, és Richard visszamosolyog rám.

– Joanne, édesem, ha ezt szeretnéd, az szerintem csodálatos. Gratulálok! – Rám emeli a poharát. Én szintúgy.

– Köszönöm. Nagyon sokat jelent ez nekem.

Megbeszéljük, milyen napja volt, aztán ő megkérdezi:

– Na, és mi egyebet csináltál még ma?

Egész délelőtt Evie-t szórakoztattam. Felhoztam a postát, amit az asztalra tettem, de te csak felületesen néztél át, így még nem fedezted fel Isabella levelét, aztán dumálni próbáltam Roxanne-nal, de ő nem volt kíváncsi rám, majd elaludtam Evie-vel, végül megjöttél.

– Nagyon zsúfolt napom volt – felelem. – Fontolgatom, hogy szerzek egy biciklit.